

PETER MOHLIN & PETER NYSTRÖM

**DE
ANDERE
WAARHEID**

Vertaling Corry van Bree

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Peter Mohlin & Peter Nyström

Oorspronkelijke titel: *Den andra systemen*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland

Vertaling: Corry van Bree

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Omslagbeeld: © Hartmann + Beese / Plainpicture

Foto auteurs: © Magnus Liam Karlsson

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: Scandbook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0894 3

ISBN 978 94 027 6296 9 (e-book)

NUR 305

Eerste druk januari 2022

Voor het eerst verschenen bij Norstedts, Zweden.

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Het lukte de meisjes eindelijk om dezelfde snelheid aan te houden. Ze hielden elkaars hand vast en schaterlachten terwijl de schommels in het ijzeren frame steeds hoger zwaaiden. Hun moeder miste het tafereel omdat ze op haar telefoon keek, maar vanaf de bank die een meter of twintig verderop stond zag Alicia de blijdschap op hun vrolijke gezichten. Twee zusjes in een perfecte pendelbeweging, synchroon met elkaar en met de wereld.

Het was koud, een paar graden onder nul. Haar benen waren inmiddels bijna verdoofd. Toch verraste ze zichzelf door te blijven zitten terwijl het absoluut niets voor haar was om naar spelende kinderen in een park te kijken.

Normaal gesproken nam Alicia een taxi vanaf haar werk naar huis, die luxe gunde ze zich zodat ze aan de blikken in de bus kon ontsnappen. Maar vandaag had ze besloten om de drie kilometer vanaf het kantoor van Raw in het centrum van Karlstad naar haar woning in Norrstrand te wandelen.

De middagzon was zo heerlijk warm geweest dat ze onderweg op een bank was gaan zitten. Ze had met haar voeten figuurtjes in de sneeuw getekend en had bedacht dat deze dag uiteindelijk toch heel prettig was geworden. En als deze prettig was, dan kon de volgende dag dat ook zijn. En de dag daarna ook.

Alicia Bjelke glimlachte en schudde haar hoofd omdat ze als een zelfhulpboek klonk.

‘Ik moet plassen,’ zei het jongste meisje. De moeder keek op van haar telefoon.

Alicia had geen kinderen, maar kon zich voorstellen dat het tijd kostte om de overall van beaver-nylon uit te trekken. Om een ongelukje te voorkomen sleepte de moeder het meisje mee naar het witte houten gebouw dat naast de speeltuin lag. Het oudste zusje bleef achter met de waarschuwing dat ze nergens naartoe mocht gaan. Ze zette weer af met haar benen, maar zonder echt haar best te doen. Alleen schommelen was veel minder leuk.

Alicia dacht aan het gesprek dat ze ruim een maand geleden met haar eigen zus had gehad. Dat was tijdens de derde adventzondag geweest, voordat de eerste sneeuw was gevallen. Ze had haar kaarten op tafel gelegd en had Stella uitgelegd waarom de lancering van Raw in Duitsland uitgesteld moest worden. De datingsite die Alicia en Stella samen waren begonnen was geen studentenkamerhobby meer. Als technisch directeur moest Alicia een redelijke kans hebben om haar werk te kunnen doen en de situatie was onhoudbaar geworden. Ze werkte veertien uur per dag en droomde 's nachts over codereeksen. Stella had haar arm om haar heen geslagen en had geluisterd. Daar was haar zus goed in, ze wist altijd wanneer ze moest praten en wanneer ze haar mond moest houden. Ze had beloofd om de lancering zes maanden uit te stellen. Haar gezondheid ging voor.

Alicia herinnerde zich haar opluchting na het gesprek. Voor het eerst in lange tijd had ze een hele nacht geslapen. Kerstmis was gekomen en voorbijgegaan. Ze had er bijna niets van gemerkt omdat ze niet onder haar dekbed vandaan was gekomen.

Ze keek naar het eenzame meisje op de schommel. Ze had nu meer snelheid. De rubberband waarop ze zat schommelde steeds diagonaler en botste uiteindelijk tegen het ijzeren frame. Haar tengere lichaam maakte een buiteling die in de sneeuw eindigde. Alicia rende naar haar toe, ging op haar hurken zitten en tilde het meisje voorzichtig op haar benen. 'Heb je ergens pijn?' vroeg ze.

Het meisje met het blozende gezicht vocht tegen haar tranen.

Tegelijkertijd hoorde Alicia voetstappen achter zich. Toen ze zich omdraaide, stond de moeder van het meisje achter haar. Ze had blijkbaar gezien wat er was gebeurd en was haastig teruggekomen. Hun blikken ontmoetten elkaar en Alicia zag de vrouw naar achteren deinzen.

‘Kom, we gaan,’ zei ze tegen haar dochttertje.

‘Ze heeft een flinke duikeling gemaakt, maar het was gelukkig een zachte landing. Ik denk dat ze voornamelijk geschrokken is,’ zei Alicia en ze kwam overeind.

De vrouw gaf geen antwoord en bleef naar haar staren. ‘We moeten gaan,’ zei ze uiteindelijk.

‘Ik wilde haar alleen maar helpen.’

‘Bedankt, maar we redden het verder zelf wel.’

De moeder staarde nog steeds. Alicia herkende de reactie. Een combinatie van fascinatie en walging. Normaal gesproken kon ze dat verdragen. Het was tenslotte niet de eerste keer dat er iemand naar haar gezicht staarde, maar dit wijf ging gewoon te ver. Alicia had haar dochter getroost en nu werd ze als een paria behandeld.

‘Als je naar het gedrocht wilt blijven kijken, moet je ervoor betalen,’ zei ze terwijl ze haar hand uitstak.

2

De kaarsvlam flakkerde in de tocht die de serveerster veroorzaakte. John keek haar na terwijl ze haastig tussen de tafeltjes door naar de drie mannen en een vrouw liep, die kantoorkleding droegen en achter in het restaurant aan een tafel zaten. Hij had het gevoel dat ze hier na het werk iets kwamen eten, maar helemaal zeker kon hij daar niet van zijn. Dat was het probleem ook. Hij kon helemaal nergens meer zeker van zijn.

Uit de luidsprekers stroomde vrolijke salsamuziek, dezelfde afspeellijst als altijd. De muziek van eetcafé Rederiet was net zo voorstelbaar als het menu: Spaanse tapas en wijn uit Rioja. John voelde zich thuis tussen de rustieke houten tafels en de kroonluchters aan het plafond. Het restaurant lag op een steenworp afstand van zijn appartement en hij was er de afgelopen week al meerdere keren geweest. Vanavond wist hij echter dat hij niet mocht ontspannen. De situatie kon elk moment veranderen en dan moest hij er klaar voor zijn.

‘Jezus, wat is het hier warm. Ik dacht dat het die Finnen waren die zo van sauna’s hielden.’

Het gelach tegenover hem overstemde de muziek. De luidruchtige, hikkende lach was Trevors meest karakteristieke eigenschap. John zou Trevor geblinddoekt in een zee van lachende mensen kunnen aanwijzen.

Zijn vriend trok de ritssluiting van zijn donzen jack naar beneden. Toen zijn hand achter de gevoerde stof verdween, pakte John het wapen dat hij onder hun tafel verborg steviger vast en hij be-

woog zijn wijsvinger langzaam naar de trekker. Het schot, als dat zou afgaan, zou het onderste deel van Trevors buik raken.

‘Maar wat weet ik ervan? Sauna’s zijn in Zweden misschien net zo populair,’ ging Trevor verder.

Hij trok zijn jas uit en hing hem over de rugleuning van zijn stoel. Zijn handen waren weer zichtbaar en John haalde opgelucht adem. Tot gisteravond was hij ervan overtuigd geweest dat zijn vriend dood was en het was een bijzonder onwerkelijk gevoel om nu tegenover hem in Rederiet te zitten.

John humde iets bij wijze van antwoord en bleef naar onbekende vijanden in de zaal zoeken. De eigenaar wist dat hij een politieagent was en had hem zonder vragen te stellen de reserveringen laten bekijken voordat het restaurant openging. Het stel bij het raam en het gezinnetje met de kindergewagen hadden hun reserveringen een tijd geleden al gemaakt, dus die kon hij uitsluiten. De breedgeschouderde man aan het tafeltje links van de ingang moest hij daarentegen in de gaten houden. Hij had eerder vandaag gereserveerd en dat gold ook voor de groep collega’s die op dit moment door de serveerster werd bediend.

John richtte zijn blik op de bar. Daar stonden twee stamgasten die hij altijd begroette, maar ook een gezicht dat hij niet kende. Of liever gezegd een nek. De man met het zilverkleurige haar dat in een knot zat stond met zijn rug naar hem toe en dronk bier uit een flesje.

‘Man, het is zo fijn om je weer te zien. Je hebt geen idee hoeveel dit voor me betekent,’ zei Trevor. Hij zag er oprecht dankbaar uit.

John dwong zichzelf te glimlachen en probeerde te bepalen of zijn vriend gewicht had verloren. Het colbert hing waarschijnlijk iets losser over zijn schouders en het overhemd zat minder strak rond zijn borstkas. Trevor was afgefallen of zijn kleren waren bewust een maat te groot om die indruk te wekken.

Zijn vriend veegde het zweet met een servet van zijn voorhoofd

en zette in dezelfde beweging zijn gebreide muts af. John schrok toen hij de kale schedel zag. Vier maanden geleden, toen ze elkaar voor het laatst hadden gezien, was zijn schedel bedekt geweest met dik, krullend haar.

‘Kijk niet zo verbaasd,’ zei Trevor. ‘Wat had je verwacht?’

John keek naar de tafel. ‘Ik weet het eigenlijk niet,’ mompelde hij.

Het gedrag van zijn vriend was zowel vertrouwd als vreemd. De basstem, de lach en de overdreven gebaren herkende hij. Tegelijkertijd gedroeg Trevor zich enigszins geforceerd. De manier waarop hij zijn muts had afgezet was theatraal. Alsof zijn kale hoofd zoveel mogelijk effect moest sorteren.

John bedacht dat het enige wat nodig was om bijwerkingen van een kankerbehandeling te faken een beetje scheerschuim en een scheermes was. Hij moest zich blijven gedragen alsof Trevor het lokaas was en het weerzien een val. Als de achtervolgers zich in het restaurant bevonden, had hij in elk geval het voordeel dat het een thuiswedstrijd voor hem was. De zwaaideur naar de keuken was maar een paar stappen bij hem vandaan en in het domein van de kok was een uitgang naar de straat achter het pand. Daar stond Johns auto geparkeerd met alles wat hij nodig had om te vluchten.

‘Hoe is het met je?’ vroeg Trevor. Zijn vriend glimlachte boven de brandende kaars naar hem.

John gaf geen antwoord.

‘Vooruit,’ ging hij verder. ‘Vertel me wat er aan de hand is. En als je onder de tafel een pistool vasthoudt, kun je het wegleggen.’

3

Alicia wilde nog een drankje bestellen en keek om zich heen in pizzeria Palermo, waar ze na haar uitbarsting in het park naartoe was gegaan. Ze hield van deze plek, die zich vlak bij haar woning bevond en op een veilige afstand van Raws overdreven designkantoor in het centrum lag.

De inrichting was ronduit lelijk en miste elke vorm van kitscherige ironie. Aan de witgeschilderde bakstenen muren hingen filmposters uit de jaren tachtig en negentig. Op de zwartgelakte tafels waren glazen platen vastgeschroefd waaronder menukaarten waren geschoven.

Ratko stond zoals altijd achter de bar en kneedde stukken deeg. Toen hij opkeek van de werkbank, hief Alicia haar lege glas en wees ernaar. Hij knikte naar haar om de bestelling te bevestigen.

De eigenaar van Palermo viel bijna net zo uit de toon in het restaurant als zichzelf. Hij bezat de populaire nachtclub Safir en meerdere trendy koffiebars in de stad, waar de gasten frappuccino's en soja lattes dronken in plaats van de verbrande filterkoffie die hier werd geschonken. Maar Palermo was zijn eerste restaurant en Ratko bleef koppig meerdere avonden per week pizza's bakken en de gasten bedienen, hoewel de tent niet bijzonder veel bijdroeg aan zijn groeiende imperium.

'Wil je nog steeds niet vertellen waarom je zo boos bent?' vroeg hij terwijl hij een glas bier op haar tafeltje neerzette.

Het was al het vierde.

Alicia dacht weer aan de vrouw in het park en hoe die op dit moment met een glas rode wijn voor de televisie zat en haar man over het onaangename incident vertelde. Niet dat haar oudste dochtertje van de schommel was gevallen, maar over het gedrocht dat het meisje uit de sneeuw had getild en haar doodsbang had gemaakt.

‘Stop met zeuren,’ zei Alicia. ‘Je ziet toch hoe kalm ik inmiddels ben? Ik ben net een boeddhistische monnik.’

Ze sloot haar ogen en deed alsof ze mediteerde. Eigenlijk wilde ze ook nog een glas wodka, maar dat zei ze niet. Ze kon Ratko’s ongeruste gezichtsuitdrukking als hij de sterkedrank voor haar in schonk niet verdragen.

Ze hadden een paar jaar geleden een korte relatie gehad en waren het meest onwaarschijnlijke stel van Karlstad geweest. Hij was een tweedegeneratie-immigrant uit Joegoslavië, droeg altijd de duurste overhemden en de laatste spijkerbroeken, en deed zijn uiterste best om te worden geaccepteerd door degenen die belangrijk waren. Zij was de outsider, het gedrocht met het misvormde gezicht. Het meisje dat met computers overweg kon en altijd een zwarte spijkerbroek met een even donkere capuchontrui droeg.

Ratko had natuurlijk zijn best gedaan om hun relatie geheim te houden. Als hij zich openlijk met haar liet zien, zou hij meerdere treden dalen op de sociale ladder die hij met zoveel bezetenheid probeerde te beklimmen. Zelfs de stamgasten van Palermo hadden niet geweten dat ze met elkaar naar bed gingen.

Alicia wilde het glas bier net naar haar mond brengen toen er aan het andere eind van het restaurant gelach klonk. De voetbalfanaten zaten zoals gewoonlijk aan de lange tafel die voor de flatscreentelevisie stond. Ze vormden een subgroep in Palermo en voegden zich zelden bij de kring vaste gasten, die eerlijk gezegd niet groot was. Eigenlijk alleen een paar verloren zielen zoals zijzelf en de gokver slaafde zombies die achter in het lokaal bij de Jack Vegas-machines rondgingen.

‘Stoppen ze nooit met kijken? De wedstrijd is afgelopen,’ zei ze.
‘Jawel, maar het is woensdag. Quizavond.’

Alicia legde haar hand op haar voorhoofd. ‘De strijd der intellectuele reuzen. Dat was ik vergeten.’

‘Probeer een beetje vriendelijk te doen. Het is goed voor de zaken als ze nog even blijven,’ zei Ratko. Hij liep naar de bar terug terwijl een van de mannen zijn stem verhief. ‘Van wanneer tot wanneer was Fredrik Reinfeldt premier van Zweden?’

De teamleden aan de lange tafel begonnen met elkaar te fluisteren.

‘Van 2006 tot 2014!’ riep Alicia, waarna ze een flinke slok bier nam.

De voetbalfanaten draaiden hun hoofd om en keken geïrriteerd naar haar. Het was niet de eerste keer dat ze onuitgenodigd aan de quiz meedeed.

De man die de vraag had gesteld stond op en liep naar haar tafeltje toe. Hij was tenger gebouwd, had dunne armen en smalle schouders, maar een dikke buik onder zijn rode voetbalshirt. Alicia had gehoord dat de anderen hem ‘Professor’ noemden. Toen ze Ratko had gevraagd of dat echt zo was, had hij zo hard gelachen dat de tranen over zijn wangen liepen. De man was docent maatschappijleer voor de bovenbouw en dat was blijkbaar voldoende om die bijnaam te verdienen.

‘Ik weet dat je de antwoorden weet op alle vragen die ik voor vanavond opgeschreven heb,’ zei hij terwijl hij met een vel papier zwaaide. ‘Maar het is nogal saai voor de mannen als je het de hele tijd voorzegt.’

Zijn stem had een vriendelijke klank en Alicia verloor haar belangstelling om hem te pesten. ‘Ik houd mijn mond als je een shotje Smirnoff voor me koopt,’ zei ze.

Hij lachte en stak zijn hand naar haar uit. ‘Dat is afgesproken.’

De man passeerde de bar terwijl hij naar de lange tafel terugliep, betaalde voor de wodka en knikte in haar richting. Zoals Alicia al

had verwacht was Ratko niet enthousiast, maar wie was hij om een mening over haar alcoholgebruik te hebben? Ze hadden geen seks meer met elkaar en zagen elkaar buiten Palermo nooit.

Ze pakte haar telefoon en scrolde langs de binnengekomen mails zonder er een te openen. Het was een slecht idee om mails te lezen en te beantwoorden als je aangeschoten was, dat wist ze uit ervaring. Ze legde haar telefoon op het tafeltje en dacht aan Stella. De opnames van het televisie-interview in Stockholm zouden nu klaar moeten zijn. Het programma heette *På Djupet* en zou morgen al uitgezonden worden.

Alicia had de hoogdravende ondertitel belachelijk gemaakt: *Ontmoetingen met mensen die een stempel op onze tijd hebben gedrukt*. Tegelijkertijd moest ze toegeven dat de beschrijving klopte. De datingsite die Stella en zij hadden opgezet was op veel manieren baanbrekend en veranderde de manier waarop mensen elkaar via internet ontmoetten.

Voor zover Alicia haar zus kende, zou ze na het interview in de hoofdstad blijven en zich in de bars rond het Stureplan laten trakteren. In tegenstelling tot Alicia hoefde Stella niet te smeken om een drankje.

Ratko zei niets toen hij de wodka serveerde. Hij zette het glas op haar tafeltje en ging naar de bar terug.

‘Doe normaal, het is maar een shotje,’ riep ze tegen zijn rug.

Hij draaide zich om om iets te zeggen, maar verstomde omdat er op dat moment twee mannen in zwarte leren jacks binnenkwamen. Alicia dacht dat ze een van de twee herkende. Hij had een grijze baard en had niet alleen tatoeages op zijn gezicht, maar ook op zijn geschoren schedel. Met zijn lengte en postuur leek hij een reus naast zijn metgezel. De geborduurde tekst *PRESIDENT* op zijn jack was overbodig. Iedereen in het lokaal besepte wie de bevelen gaf en wie die opvolgde.

Ratko kreeg een onzekere blik in zijn ogen. Hij frunnikte aan

zijn gouden ketting, die zichtbaar was op de plek waar zijn witte overhemd opengeknoopt was. De President zei een paar woorden tegen zijn handlanger, die bij het tafeltje in de hoek vlak bij de gokautomaten ging zitten. Daarna verdween de forse man samen met Ratko de keuken in.

Alicia wist niet waarom ze moest lachen, maar toen ze eenmaal was begonnen, kon ze niet meer ophouden. Het was de schuld van de alcohol. En dat wijf in de speeltuin die de rebel in haar had gewekt. Niet dat die ooit diep sliep, maar toch.

Serieus, ging het er nog steeds zo aan toe? Motorbendeleden die restauranthouders doodsbang maakten en met hun handen in hun dagopbrengsten graaiden?

Alicia dronk het glas wodka leeg en liep naar de bar om nog een keer in te schenken. De docent maatschappijleer las de volgende vraag op terwijl ze zich over de toonbank boog om de fles te pakken. De handlanger in de hoek staarde naar haar, maar bleef toch zitten terwijl ze haar glas volschonk en het bij wijze van toost naar hem hief.

Alicia was aan haar derde glas bezig toen Ratko en de President uit de keuken terugkwamen. Haar hoofd tolde en ze moest zich aan de bar vasthouden om niet van de hoge kruk te vallen waarop ze was gaan zitten. ‘Hoeveel betaalt hij?’ vroeg ze.

De man in het leren jack keek haar verbaasd aan. ‘Wat?’

‘Wat kost het om ervoor te zorgen dat zijn restaurant niet kort en klein geslagen wordt?’

Ratko pakte haar arm vast. ‘Kun je ons alsjeblieft met rust laten?’

Alicia trok zich los, haar glas viel om en de wodka liep over het gelakte donkere hout. ‘Oké, oké, ik zal de vraag anders formuleren,’ zei ze. ‘Ratko betaalt cash, of niet soms?’

‘Wie ben jij in vredesnaam?’ zei de President.

‘Beschouw me maar als onafhankelijk financieel adviseur. En eigenlijk hoef je geen antwoord te geven, want ik weet vrij zeker dat

hij contant betaalt. Wat belachelijk is. Snappen jullie hoeveel werk het zou schelen als jullie daarmee stoppen?’ Alicia merkte dat ze met een dubbele tong praatte.

De man keek met zijn half dichtgeknepen felblauwe ogen naar haar en probeerde haar te begrijpen. ‘Wat bedoel je?’ vroeg hij.

‘Ik bedoel dat cash in criminele kringen een verdomd achterhaalde valuta is,’ articuleerde ze zo duidelijk mogelijk.

‘Verdomme, Alicia, stop daarmee. Dit is geen...’

Ratko zweeg abrupt toen de man in het leren jack zijn hand hief en haar vroeg om verder te gaan.

‘Hoeveel uur zijn jullie elke maand kwijt aan het witwassen van jullie geld?’ vroeg ze. ‘Dat is nogal onnodig als je het mij vraagt. Jullie moeten met je tijd meegaan en digitaal gaan werken.’

‘Digitaal, hoezo?’ zei de President.

‘Cryptovaluta natuurlijk. Dat is ervoor gemaakt om niet opgespoord te kunnen worden, maar misschien is dat te hoog gegrepen voor jullie?’

Alicia zag dat Ratko schrok door de belediging. Hij keek ongerust naar haar, alsof hij haar met zijn blik wilde vertellen dat ze moest gaan.

‘Heb je het over bitcoin?’ vroeg de President. Hij glimlachte zelfs een beetje.

Alicia lachte. ‘Nee, natuurlijk niet. Jullie moeten de anderen een stap voor zijn. Er zijn geen serieuze gangsters die nog met bitcoin werken. Ik zou Monero, Ethereum of misschien Zcash voorstellen.’

‘Oké, en wat zijn dat?’

‘Andere, slimmere cryptovaluta. Ik denk eigenlijk dat Monero het beste voor jullie zou zijn. Als je het adres van de ontvanger in de blockchain codeert en de afzender een vals adres geeft, dan is de betaling bijna onmogelijk op te sporen.’

De President keek met grote ogen naar haar en vervolgens naar Ratko. ‘Wie is dit in vredesnaam?’

‘Het spijt me,’ antwoordde Ratko.

‘Dat hoeft niet. Ik mag haar wel.’ Hij liep om de bar heen en ging op de barkruk naast Alicia zitten. ‘Geef ons een Jägermeister,’ zei hij. Hij zette het omgevallen glas rechtop.

‘Ik drink Smirnoff.’

‘Oké, twee Smirnoff dan.’ De President hield Alicia een pakje Marlboro voor. ‘Rook je?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik dacht dat dat niet meer mocht in restaurants.’

‘Dat is ook zo,’ zei hij en hij stak een sigaret op. ‘Wat is er met je gezicht gebeurd? Het ziet er verschrikkelijk uit.’

Alicia maakte haar gebruikelijke grapje om de sfeer te verbeteren: dat haar gezicht aan een kebabpizza deed denken en dat ze soms honger kreeg als ze zichzelf in de spiegel zag. De President lachte en gaf haar het eerste compliment over haar uiterlijk dat ze op volwassen leeftijd ooit had gekregen, en dat terwijl ze inmiddels negenentwintig was.

‘Je tieten zijn in elk geval fantastisch. Siliconen?’

‘Nope. Puur natuur.’

Ratko schonk de shotglaasjes vol en deed zijn best om te doen alsof hij niet naar het gesprek luisterde. Dat deed hij echter wel. Alicia wist dat hij elk woord hoorde.

Palermo begon langzamerhand weer tot leven te komen. De voetbalfanaten gingen verder met hun quiz en de gokkers kwamen aarzelend naar de bar om geld te wisselen. De President hief zijn glas en toostte met Alicia. Ze knikte naar zijn handlanger aan het tafeltje in de hoek. ‘Denk je niet dat je persoonlijke assistent misschien ook iets wil drinken?’

De President lachte. ‘Maak je over hem maar geen zorgen, hij wordt ervoor betaald om daar te zitten.’

‘Met Monero heb je die kosten ook niet,’ zei Alicia. ‘Je hoeft hier niet eens naartoe te komen. Zolang Ratko betaalt, natuurlijk.’

‘Als jij het zegt,’ zei hij, en hij klakte met zijn tong.

Alicia voelde een hand op haar dijbeen en een lichte huivering in haar onderlichaam die de aanraking veroorzaakte. Ze bleef roerloos zitten terwijl hij haar een zachte kus in haar hals gaf.

‘Ik ben zo terug,’ zei hij terwijl hij van de kruk opstond.

Zodra hij naar het toilet was verdwenen, kwam Ratko naar haar toe. ‘Waar ben je verdomme mee bezig?’

‘Hoezo?’

‘Weet je wie die vent is?’

Alicia deed haar ogen dicht. Door de haastige hoofdbeweging waarmee ze zich naar Ratko had omgedraaid begon het hele restaurant te tollen.

‘Hij is verdomd knap. Dat is het enige wat ik op dit moment hoef te weten.’

‘Luister naar me, hij is de leider van een motorbende die onderdeel van de Bandidos probeert te worden.’

‘Spannend,’ zei ze. ‘Ik ben nog nooit met een president naar bed geweest. Morgen mag je me first lady noemen als je wilt.’

Ratko streek met zijn hand door zijn haar, dat met wax in model was gebracht. ‘Je bent straalbezopen, Alicia. Ik wil gewoon niet dat je iets doet waar je –’

‘En wat dan nog? Hij schaamt zich in elk geval niet voor me.’ Ze wees naar de President, die weer naar de bar toe kwam.

‘Laten we naar een rustigere plek gaan om een laatste borrel te drinken,’ zei hij en hij sloeg zijn arm om haar heen.

Alicia stond op van de hoge barkruk en hij hielp haar met haar jas. Onderweg naar de voordeur wankelde ze en stootte tegen een tafel met bestek, servethouders en glazen, die op de vloer vielen. De President verplaatste zijn hand naar haar taille en ze genoot ervan om zijn stevige greep om haar lichaam te voelen.

Ratko stond achter de bar en volgde haar allesbehalve elegante vertrek, maar ze was niet van plan om naar hem te kijken. Ze deed

verdomme wat ze zelf wilde. Het was zijn taak om drankjes in te schenken en zijn kop te houden.

De ventilator aan het plafond draaide op volle snelheid. Door het brommende geluid keek Alicia naar boven. De ruimte draaide om haar heen alsof ze zich in een caleidoscoop bevond. De docent maatschappijleer wilde op hetzelfde moment de hoofdstad van Colombia weten.

Alicia hield haar handen rond haar mond. ‘Bogotá!’ riep ze.

Daarna verliet ze pizzeria Palermo en liep de winterkou in.